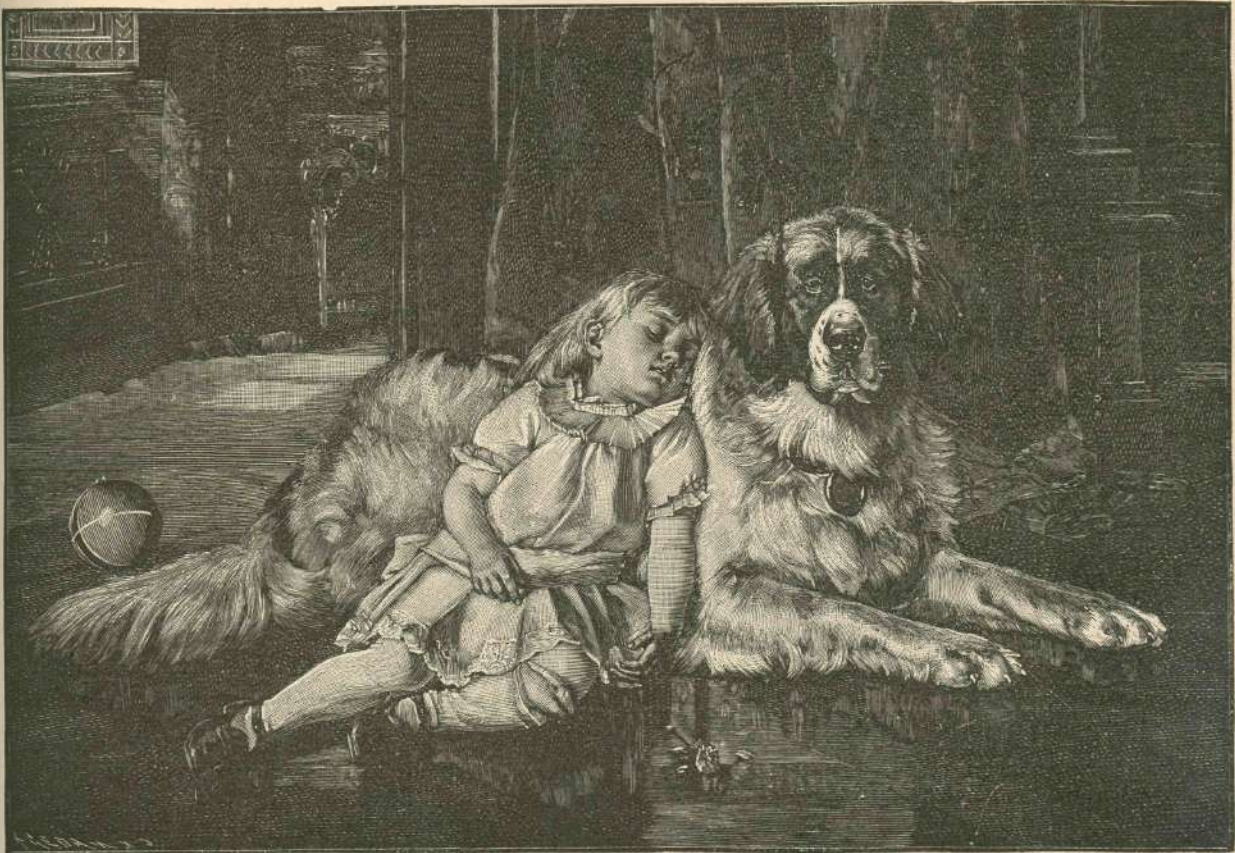

Ta večer torej je bil edina zelenica v puščavi mojega stradanja. A prišlo je takoj po pregovoru: „Za jedan časak radosti — hiljadu dana žalosti.“ Pritisnila je zopet — bolezen. Moral sem k zdravniku. Hotel sem k najbližjemu, dr. Deutsch-u, ki stanuje par hiš pred našo „domovino“. A s čim naj ga plačam?! Šel sem torej na kliniko, kjer zdravé zastonj trpeče človeštvo. In res so

pogled mrk, srce mrko, veselja do življenja nič, prav nič, smeh mi je postal neznan, še govoriti se mi ni ljubilo... Na „Ringu“ so drdralo krasne kočije, v njih je sedela gospôda, vesela, rejena, sita, jaz pa tako zavržen, onemogel... In začel se mi je vzdigovati srd do vseh bogatinov, sitežev, razvaljencev. Ej, brate, vladar, ki hoče imeti zveste, zadovoljne podanike, mora poslušati

Dobra prijatelja.

me preiskali. Zdravil nisem dobil, ampak, misli si, strogo „dieta“! Kdo je bil bolj vesel, nego jaz!! To je bila res sreča v nesreči. Oj, ti ljubeznivi doktor, kar objel bi te! Kako razumno si rešil težko vprašanje mojega želodca in mojih financ!

Takó smo životarili... V podzemski „Mihaelski kleti“ sem bil opoldne vsak dan gost pri čisti juhi... Tako dobrih štirinajst dni. In res pokazale so se čudovito posledice:

tudi glas njihovih želodcev! Če človek nima prav nič svojega, še koščka kruha ne, mu boš zastonj govoril o vzvišenih stvareh.

*Etwas muss der Mensch sein eigen nennen,
oder er wird morden und wird brennen —*

pravi Schiller, pa bo menda tudi resnično.

Sredi sušca so profesorji nehali s predavanji za prvo polletje. Ker jaz domov nisem imel iti s čim, kakor drugi srečnejši